

"לאן אתה הולך? השעה עוד לא נגמרה", קוראת אחריו האישה.
"אני יוצא. אני חוזר כשזה נגמר".

בשביל הוא עוצר, מעביר את ידיו על ראשו. מביט בייאוש אל הבית ואחר כך אל הכביש, צועד אל המכונית, נכנס ומתניע.

דקות חולפות והוא בבית שלו. מסתובב בחדר השינה, לוקח את התיק שנסע אתם למדבר. מכנסיים חולצות, סוודרים, גם נרתיק כלי הרחצה נשאר בתוכו, צריכה משהו לישון אתו, מסלק את השמיכה, מעיף את הכריות ומוצא את חולצת הטריקו שלו שגליה הסבה לכותונת שינה.

הוא מביט בשעון ומתכנן. הפגישה של גליה עם הילדה תסתיים והוא ייקח אותה. לא מוכן לעוד לילה בבית, ולא יחכה למחר. עוד הלילה יגיעו אל פולה. ואם מישהו יציע לגליה להישאר שם לילה, הוא יסכים ואף יעודד אותה, ואם יהיה צורך גם יחתום, ויחזור אל המכונית וישלוף את התיק שהוא מכין עבורה. הוא חייב לה. חייב להביא אותה לשם, להכניס אותה למחלקה, ולחכות לה. עד סוף השבוע הוא יחכה לה, יישב ויחכה לה כמו האישה הזאת שלא מתרגשת ממה שהיא שומעת ושלא הולכת לשום מקום, ותוחב לתיק שני זוגות תחתונים שלו וסוגר את התיק. בדרכו החוצה הוא עוצר בסלון. גם את הילדים הוא לוקח לנסיעה הזאת, ומכניס לכיס האחורי בג'ינס תמונה של הילדים וגליה שצולמה בבריכת השחייה. מחובקים רטובים ומחייכים.

בצעדים מהירים וללא היסוס הוא דוחף את דלת הכניסה ונכנס. העיתונים מסודרים במקומם, והאישה שמביאה ולוקחת חסרה. דלת חדר העבודה פתוחה וגליה לא שם. שוב הוא מוצא את עצמו במשחק מחבואים, והוא מצטער שעזב לפני תום השעה. היא בוודאי הייתה מכוונת אותו או אומרת לו איפה אשתו. יכלו לנסוע למחלקה גם ללא פיג'מה או תמונה. הוא מכבה את האור בחדר, וניגש למטבח. מבטו קולט את דלת המזווה שפתוחה קמעה. זוכר שסגר אותה.

מכונסת מתחת למדפים, גליה יושבת שם.

"היא אמרה שתחזור, ולא ידעתי איפה לחכות לך", היא לוחשת, אבודה בחדר הקטן שלה.

הוא שוב מתכופף אל תחתית המזווה, רוכן אל הילדה המצונפת שהמתינה לשובו.

"בואי, ניסע ביחד אל פולה", הוא אומר לה ברוך.

"אבל עכשיו כבר מאוחר, לא ייתנו לי להיכנס".

"לך הם ייתנו. אותך הם יקבלו", וקולו משתנק.

ללא מילים מתמסר גופה המגומד לידי שמוליכות אותו עד לפתח המכונית. הוא פותח את דלת המושב האחורי, והיא נכנסת, נשכבת לצד שאריות במבה וסוכריות טופי ודינזאורים, מכווצת את גופה, ואוספת את רגליה אל חזה. עוברת מדוכדכת.

אז תחבקי אותי,

תחבקי אותי חזק!

יותר אני לא ימשוך לך בחולצה

או יתפוס לך את הרגל,

רק תיתני לי פעם אחת,

ברשות תיתני לי.

אז תחבקי אותי, ודי.

בתחנת הדלק שאחרי נתניה חגי עוצר לתדלק.

"גליה, את רוצה משהו?" הוא שואל.

היא נדה בראשה.

"משהו חם לשתות?" מביט בעיניה הריקות.

"לא, כלום. רק תבטיח להעיר אותי כשנגיע לשער".
"ברור, אבל יש עוד דרך", מניח עליה יד מרגיעה ונוכח שגופה רועד.
"למה את לא אומרת שקר לך?" לוקח את המעיל שזרוק על הכיסא הקדמי, ומכסה אותה.
"לא! לא!" מרימה את קולה, "בלי מעיל!"
"גליה, את רועדת והחימום במכונית לא משהו. מה יש לך נגד המעיל שלי?" מנסה להבין.
"בלי מעיל", מנערת אותו מעליה. "בבקשה. ותשגיח שהיא לא תירדם", מרימה אליו את ראשה.
"מי גליה? מי לא תירדם?"
"עזוב, לא חשוב", מחביאה את פניה במושב ומתכרבלת.

חגי מתניע, משתלב בתנועת הנהגים הנוסעים צפונה על כביש החוף. לא סוטה מהנתיב הימני, רוצה להגיע, אך לא מאיץ. דכדוך עוטף אותו ומכביד על רגליו. ייצא במחלף חדרה או קיסריה ויעצור בשולי הדרך, יעבור למושב האחורי, יאמץ אליו את החבילה השרועה מאחור, יכרוך סביבה את זרועותיו ויחמם אותה.
"גליה", הוא קורא, "את ערה? תגידי איזה מילה, תגידי משהו שאני אבין".

תפתחי את העיניים שלך ותראי.
תראי, הבאתי היום בובה של חתולה. ציפלה.
נכון שהיא יפה?
נוצצת עם פרווה לבנה.
חתולים את אוהבת?
תלטפי אותה.
נעים לה כשמלטפים אותה.

"שמעתי קצת את הילדה. אל תכעסי", מחכה לתגובה אבל גליה שותקת. "מה זה הדבר הזה שכל הזמן היא רוצה לגעת בך? זה בגלל שנגעו בה? היא נוגעת בך? את נותנת לה?" טפטוף הגשם על שמשת המכונית ורחש המגבים משיבים לו.

לפעמים הציפורניים שלה שורטות,
הן חדות וארוכות ומכאיבות.
והיא שורטת את מי שמתקרב אליה.
"נרדמת?" לא נענה, ופותח את הרדיו בתחנה שמשדרת שירים עבריים לאורך כל הדרך, וקולות וצלילים נאספים בחלל המכונית.

בחשיכה שלמורדות הכרמל חגי מבחין בקצף הגלים שניפגש עם רצועת החוף. כמה דקות אחר כך הוא עוצר ברמזור בצומת הצ'ק-פוסט, פונה שמאלה וחולף רמזור אחר רמזור בדרכו צפונה, והכרמל כבר מאחוריו. בצומת שאחרי עכו הוא מפעיל את האיתות, ולמרות שהדרך פנויה למעבר הוא ממתין, רגלו על המעצור. הוא מחכה, עד שאורות מהבהבים של מכונית שנעצרה מאחוריו מזכירים לו שעליו להתקדם. הפיאט פונה אל מגרש החנייה של בית החולים שמכוניות בודדות פזרות בו. הוא מחנה ליד השער המואר, שלצידו שלט גדול של 'ברוכים הבאים', מדומם את המנוע וממתין.

"גליה, הגענו", מביט בחפץ שמונה במושב האחורי.

דוממת החבילה וללא תנועה.

"קומי גליה, הגענו לשער", נוגע בה.

באיטיות היא מזדקפת ומתיישבת.

את שומעת?

את שומעת את מה שאני שומעת?

מישהו בוכה. ציפליה בוכה.

היא מפחדת.

וחגי מדליק את הנורה הקטנה, לאורה היו בודקים מסלולים במפות הדרכים. הוא מביט בשערה הסתור ובעיניים המבוהלות שהאישונים מתרוצצים בהם בקדחתנות, ולעצמו הוא חושב שלעיניים האלה תיפתח עכשיו כל דלת סגורה.

"בואי, נתארגן וניכנס פנימה לבקר אותה", הוא מציע לה ברוך, כמי שמבין שעוד זמן קצר יגיע הטיול לסופו.
"אתה חושב שהיא תכיר אותי?"

פנים נוגים ומוטרדים מופנים אליו, והוא אומר לה שהיא סתם דואגת, ואין סיכוי שפולה לא תכיר אותה – את הנכדה היחידה שלה, וגליה שואלת איך הוא יודע, וחגי מסביר לה שיש דברים שלא באמת שוכחים, והוא בטוח שגם אם פולה לא תכיר אותה בשנייה הראשונה או השנייה, זה יקרה מיד אחר כך, כי דברים רדומים בסוף מתעוררים, ואין לה מה לדאוג.

"תבטיח שתיכנס אתי", ואישוני הסטקטו מתבייתים עמוק בתוך עיניו, "ואל תשאיר אותי שם לבד".
"בסדר", אומר לה ובתוכו מסרב להבטיח, ומתלבט אם לקחת את התיק שארגן עבורה. הוא יוצא מהמכונית, מוציא מתא המטען את המעיל שלה, ופותח לה את הדלת.

"את רוצה לשתות משהו? קניתי בתחנת דלק בקבוק מים ובייגלה עם שומשום, כמו שאת אוהבת", מנסה להסיח את דעתה.

"לא, לא עכשיו", ומעבירה יד על שערה, מפנה קווצה קדימה אל חלקו העליון של המצח, ואחרת לאחור, חושפת את אוזניה.

חגי טורק ונועל את המכונית, ומגיש לה את המעיל.

"צריך לגשת ולהירשם אצל השומר. את זה אני זוכרת".

הוא מביט בה כשהיא מצביעה על השער ומתקדמת אליו בהחלטיות, וחושב שאולי במהלך השינה שלה במושב האחורי היא אספה כוחות, ולרגע נדמה לו שהיא מאיצה אל קו הסיום שאחריותוכל לנוח, אבל בפנים.